

lanud ja elagu päävast pääwa, kuidas aga häda õpetab. Kuidas lükkad, nõnda lääb! Selle peale mõtelgu noor ja wana ja pöörgu ehharwamisest, kes senna sisse sattund, parem hilja kui ilmaagi, aega on ikka weel meeleparandamisele ja tuletagu meele, et kõik need, kes kuulsaks meheks on saanud, enamiste on pidanud wiletsat elu äraelama, kuni etteseatud märgile jõudsid ja seda üksi oma kindla meele, osawa ajapruukimise, otsekohese olemise ja wara kooshoidmise läbi, nagu kaa alamal jutt meile õpetust annab.

Kotti Mihkel.

Nõnda nimetati ühe kubermangu linnas üht noortmeest, kes üsna waeselt peale hakkas ja wiimaks riigi pealinna juure kauba kumturi asutas. Ta päris nimi oli Mihkel Soolas. Ta wanesmad elasid umbes paar penikoormat linnast ära ja toitsid endid ja 4 last põllutööga. Et aga kehwas neil walitsemas oli, siis pidasid nõuu, mill kombel oma lapsi saaks isi oma leiba teenima panna ja nimele wanemat poega, kes juba 14 aastane oli. Kõige parem oleks olnud, teda kusagile hantwärgi juure õppima panna, aga

n'ad arwasid targemalt teewad, kui n'ad poisssi wabrikusse tööle panid, et teda kohe warakult enese toitjaks teha. Mihkel sai siis kaa linna wabriku peale ja oli seal hoolas ja usin ja lahke igauhe wasta. Rauem aga ta selle põlwega ei tahtund leppida ja mõtles ikka selle peale, kuidas uut nõuu leiaks, kuidas ta wabriku lämmastawa õhust, ränga tööst ja seltsiliste kurja kõnedeist, mis n'ad mulitjate peal ja alewikkude urkades olid õppinud, wõiks peaseda. Mii noor ta oli, nii tark oli ta kaa, et ta kellegile oma nõuust ja püüdmisest sõnakest ei lausund, waid salaja oma ette nõuu ärapidas, kuni üsna kogematta hakkatus kätte tuli. Ja see sündis sedawiisi.

Tema oli oma ema wenna juures korteris, kes linnas raamatukõitja oli. Pois pani oma priiaegus seda ja teist asja tähale ja tegi kaa jõudu mõõda katseks järäle, mis ette nägi tegewad. Muidugi oli see ikka üks poolik asi, sest et aeg ei annud, onu juures täitsa raamatukõitmist õppida. Siiski pidi ta selle asja läbi selle järjele saama, mis teda wiimaks rikkaks tegi ja auustuse sisse jaotis. Sest kui ta kord poest omale tähtlist klišterdamiseks tõi ja seda temale paberist kotikeses anti, küsis tema nagu nalja pärasit kaupmehe kääst, kas see ehk tahaks sõhar-
duste kotikeste tegemist tema teha jätta. Kaup-